

УДК 342.951:351.82

DOI <https://doi.org/10.32782/2709-9261-2024-2-10-6>**Когут Володимир Михайлович,**

кандидат технічних наук,

старший науковий співробітник відділу організації наукової роботи

(Львівський державний університет внутрішніх справ, м. Львів)

ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-3286-9016>

НЕДОЛІКИ ПРОТОКОЛІВ ПРО АДМІНПРАВОПОРУШЕННЯ ЗА СТАТТЕЮ 130 КУПАП У КОНТЕКСТІ ПОСИЛАННЯ НА ПРАВИЛА ДОРОЖНЬОГО РУХУ

У пропонованій розвідці висвітлюється зв'язок Кодексу України про адміністративні правопорушення (КУпАП) і Правил дорожнього руху (ПДР) з метою встановлення проблем процедурного оформлення матеріалів справи та розмежування складів правопорушень, зокрема на прикладі частин першої та четвертої статті 130 КУпАП. Автором досліджено постанови судів перших та других інстанцій за 2023–2024 роки, виявлено основні недоліки процесуального оформлення протоколів про адміністративні правопорушення за ст. 130 КУпАП, особливо щодо посилань на ПДР. Підкреслено значення правильного складання протоколу як доказу в суді та вказано на недоведеність доказів, отриманих з процедурними порушеннями. Розглянуто основні помилки при посиланні на ПДР та їх наслідки, включаючи випадки закриття провадження.

Ключові слова: правова кваліфікація, процесуальне оформлення, правила дорожнього руху, провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Постановка проблеми. Згідно зі статтею 7 Кодексу України про адміністративні правопорушення (КУпАП), провадження у справах про адміністративні правопорушення повинно здійснюватися з дотриманням законності. Уповноважені органи та посадові особи повинні застосовувати заходи адміністративного впливу в межах своєї компетенції та відповідно до закону. Згідно з положеннями статті 2 КУпАП, законодавство про адміністративні правопорушення складається з КУпАП та інших законів України. У випадках, коли процесуальні питання не врегульовані законодавством щодо провадження у справах про адміністративні правопорушення, можна використовувати аналогію з КАС України та КПК України з урахуванням специфіки юрисдикційних проваджень. Крім того, статтею 17 Закону України «Про правотворчу діяльність» від 24.08.2023 № 3354-IX визначено підзаконний нормативно-правовий акт як акт, прийнятий (виданий) суб'єктом правотворчої діяльності на основі та на виконання Конституції України, законів, чинних міжнародних договорів України та спрямований на їх реалізацію. З урахуванням цього можна зробити висновок, що, незважаючи на деталізацію положень КУпАП щодо адміністративних правопорушень, що стосуються безпеки дорожнього руху, їх конструкція все одно пов'язана з іншими правовими документами та стандартами, що були затверджені на їх основі.

Основним документом, до якого прив'язаний КУпАП у цій сфері, є Правила дорожнього руху, затверджені Постановою Кабінету Міністрів України від 10.10.2001 № 1306. КУпАП не лише передбачає відповідальність за порушення вказаних правил, але й постійно відсилає до їх положень, розкриваючи тим самим свою диспозицію. Бланкетний характер диспозиції

статей, що передбачають відповідальність за посягання на безпеку дорожнього руху, має як явні переваги, так і недоліки. Його позитивною рисою є, безперечно, те, що сама норма КУпАП не є переважаною текстом, лаконічною та простою у сприйнятті. Окрім цього, внесення змін до ПДР не має наслідком необхідність вносити корективи до КУпАП. Недоліком же можна вважати те, що оформлення матеріалів у справах про адміністративні правопорушення, де відповідальність передбачена бланкетною нормою, вимагає додаткового посилання на ПДР, що часто упускається з виду уповноваженими посадовими особами Національної поліції та має наслідком закриття провадження у справі (якщо розгляд віднесено до компетенції суду), або скасування постанови (як результат оскарження у судовому чи адміністративному порядку).

Юридичний зміст положень ч. 2 ст. 61 Конституції України вказує на те, що притягнення до юридичної відповідальності має ґрунтуватися на конкретному складі правопорушення. Деталізуючи зв'язок КУпАП і ПДР, можна сказати, що лише у їх поєднанні можна виокремити самостійні складі правопорушень та проводити розмежування між подібними. Особливо наочно це показано на прикладі ч. 1 ст. 130 КУпАП, яка містить три самостійні складі. Розмежування між ними можливе шляхом звернення до конкретних пунктів ПДР.

Аналіз останніх публікацій і досліджень. Питання адміністративної відповідальності за порушення правил дорожнього руху є предметом дослідження значної кількості вітчизняних науковців. Тематика наукових досліджень головним чином зосереджена на виявленні особливостей відповідальності спеціальних суб'єктів (М. Ю. Веселов, О. О. Кукшинова, А. В. Лебедева, Т.М. Мельник), автоматизації процедур адміністратив-

ної відповідальності у цій сфері (Н. С. Бурак, М. В. Лазаренко, М. М. Лаврієнко), особливостей притягнення до адміністративної відповідальності за порушення Правил дорожнього руху (І. Д. Пастух, М. Г. Поліщук, А. В. Денисова, С. В. Медведенко, В. О. Меркулова, А. В. Червінчук, Є. А. Ободець, О. О. Терещенко).

Проте проблеми кваліфікації адміністративних правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху та оформлення матеріалів справи не часто є предметом наукового дослідження. Увагу в цьому контексті заслуговують роботи О. М. Курчеренка, частково розглянуті в працях М. Ю. Веселова, О. М. Нестеренка та А. В. Червінчука. Проте, емпіричні дослідження судової практики з питань застосування норм законодавства про адміністративні правопорушення рідко висвітлюються, або ж виконуються в рамках верифікації теоретичних гіпотез.

Метою пропонованої публікації обрано дослідження постанов судів перших та других інстанцій за 2023–2024 роки та встановлення на цій основі основних недоліків процесуального оформлення протоколів про адміністративне правопорушення за ст. 130 КУпАП у частині посилення на правила дорожнього руху.

Виклад основного матеріалу. Порядок збору і процесуального закріплення доказів регулюється законодавством України про адміністративні правопорушення. Відповідно, протокол про адміністративне правопорушення (ч. 1 ст. 251 КУпАП) може використовуватися як доказ у справі лише за умови його складання відповідно до вимог цього законодавства. Протокол виступає не лише джерелом доказів, але й юридичним документом, що підтверджує порушення, зафіксоване компетентною особою Національної поліції (ст. ст. 254, 255 КУпАП). Він є обов'язковим процесуальним документом і займає центральне місце серед інших доказів у справі про адміністративне правопорушення у сфері безпеки дорожнього руху.

Частина 1 статті 130 Кодексу України про адміністративні правопорушення є бланкетною нормою, яка лише називає або описує правопорушення і для повного визначення його ознак посилається на інші галузі права. Основною особливістю бланкетної диспозиції є те, що вона має загальний зміст. Конкретизований зміст бланкетної диспозиції передбачає детальне викладення відповідних положень інших нормативно-правових актів, що робить норму більш конкретною і допомагає встановити саме ті ознаки, які мають значення для правової кваліфікації за відповідною статтею чи частиною статті КУпАП [1].

Оцінюючи протокол у справах про адміністративні правопорушення, судді дотримуються позиції, що якщо не був дотриманий порядок складання цього документу, внаслідок чого істотно порушені права та законні інтереси осіб, то цей доказ необхідно вважати недопустимим доказом, що тягне за собою визнання недопустимими усіх доказів у справі, яка знайшла своє відображення у чисельних рішеннях ЄСПЛ (справи «Гэфген проти Німеччини» (*Gafgen v. Germany*), від 30.06.2008); «Яременко проти України» (*Yaremenko v. Ukraine*), від 30.04.2015). Згідно з вказаними правовими позиціями ЄСПЛ, визнання одного доказу недопустимим має наслідком невизнання доказами всіх фактичних даних, одержаних на його підставі («отруєне дерево дає отруйні плоди»), тобто матеріали, отримані в результаті використання недопустимого матеріалу, самі є недопустимими як докази [2].

1. Передача керування транспортним засобом особам, які перебувають у стані алкогольного, наркотич-

ного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції.

Водію забороняється передавати керування транспортним засобом особам, які перебувають у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, у хворобливому стані, що закріплено в п. 2.9 «г» Правил дорожнього руху.

В абзаці 5 пункту 27 постанови Пленуму ВСУ «Про практику застосування судами України законодавства у справах про деякі злочини проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту, а також про адміністративні правопорушення на транспорті» № 14 від 23.12.2005 р. вказано, що судам слід враховувати, що відповідальність за передачу керування транспортним засобом особі, яка перебуває у стані сп'яніння чи під впливом лікарських препаратів, що знижують її увагу та швидкість реакції (ч. 1 ст. 130 КпАП), настає за умови, що тому, хто це робить, відомо про такий стан [3].

За порушення п. 2.9 «г» Правил дорожнього руху України адміністративна відповідальність за ч. 1 ст. 130 КУпАП настає лише у разі передачі керування транспортним засобом особі, яка перебуває у стані сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, у хворобливому стані. Тобто у даному випадку притягнення до відповідальності можливе лише за умови підтвердження стану сп'яніння в результаті огляду водія, якому було передано керування транспортним засобом [4; 5].

2. Керування водієм транспортним засобом у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння або під впливом лікарських засобів, що впливають на швидкість реакції.

Відповідно до п. 2.9 «а» Правил дорожнього руху України, водієві забороняється керувати транспортним засобом у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції. Невиконання вказаних вимог утворюють склад правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 130 КУпАП.

3. Відмову особи, яка керує транспортним засобом, від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують увагу і швидкість реакції [6].

В даному конкретному випадку диспозиція кореспондується з вимогами п. 2.5 Правил дорожнього руху, відповідно до якого водій повинен на вимогу поліцейського пройти в установленому порядку медичний огляд з метою встановлення стану сп'яніння.

Таким чином, для правильного проведення огляду особи на стан сп'яніння необхідно звернення як до правил ПДР, так і до інших порядків, які визначають процедуру огляду водіїв.

Порядок проведення такого огляду врегульований ст. 266 КУпАП, Постановою Кабінету Міністрів України від 17.12.2008р. № 1103, якою затверджено Порядок направлення водіїв транспортних засобів для проведення огляду з метою виявлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, і проведення такого огляду, та спільним наказом Міністерства внутрішніх справ України та Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження Інструкції про порядок виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікар-

ських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції» від 09.11.2015 № 1452/735.

Такий висновок підтверджується також положеннями частини 6 статті 266 КУпАП, в якій зазначено, що направлення особи для огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують її увагу та швидкість реакції, і проведення такого огляду здійснюються в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Навіть незначні порушення вказаних нормативних документів можуть мати наслідком закриття судом провадження у справі про адміністративне правопорушення. Наприклад, у справі № 490/5553/22 від 21 березня 2023 року Центральний районний суд м. Миколаєва виніс «виправдальне» рішення щодо водія, якого позбавили можливості здати аналіз у інший спосіб, окрім надання біологічного середовища (сечі) для проведення дослідження [7]. У ще одній справі визнано за неов'язкове при посиланні на п. 2.9 «а» ПДР зазначити у протоколі ознаки сп'яніння [8].

Суттєвою помилкою при оформленні протоколу про адміністративне правопорушення у цьому випадку є зазначення суті правопорушення як «керував перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння» з посиланням на п. 2.9 «а» ПДР чи на інше положення цього акту [9–11] або без зазначення такого [12]. Порушенням принципу правової визначеності суди також вважають помилкове зазначення у протоколах пунктів і підпунктів ПДР, яких фактично не існує.

Так, суддею Ічнянського районного суду Чернігівської області у постанові від 23 червня 2023 року закрито провадження у справі зокрема через те, що особою, що складала протокол, незважаючи на бланкетну норму закону та всупереч вимогам ст. 256 КУпАП, неправильно зазначено пункт ПДР, який порушив водій, який передбачає відповідальність за ч. 1 ст. 130 КУпАП, оскільки вказаний у протоколі п. 2.5 вказаних Правил не містить підпункту «а», що прямо суперечить принципу правової визначеності, закріпленому у численних рішеннях ЄСПЛ [13].

4. Вживання особою, яка керувала транспортним засобом, після дорожньо-транспортної пригоди за її участю алкоголю, наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, а також лікарських препаратів, виготовлених на їх основі (крім тих, що входять до офіційно затвердженого складу аптечки або призначені медичним працівником) (ч. 4 ст. 130 КУпАП).

Складності при застосуванні ПДР при кваліфікації дій особи за ч. 4 ст. 130 КУпАП виникають перш за все при доведенні факту того, що мала місце дорожньо-транспортна пригода. Пункт 1.10 ПДР передбачає, що дорожньо-транспортна пригода – подія, що сталася під час руху транспортного засобу, внаслідок якої загинули або поранені люди чи завдані матеріальні збитки. У випадку, якщо поліцейським буде встановлено підстави для складання протоколу саме за ч. 4 ст. 130 КУпАП, останній зобов'язаний зібрати докази того, що: 1) особа, яка керувала транспортним засобом, причетна до вчинення ДТП (суди виходять з того, що у випадку дотримання водієм правил дорожнього руху, його дії не можна вважати такими, що стоять у причинному зв'язку з дорожньо-транспортною пригодою [14]); 2) така особа була свідомо своєї причетності до події; 3) після

ДТП особа вживала заборонені речовини, передбачені диспозицією частини 4 статті 130 КУпАП.

У випадку, якщо буде встановлено, що подія, що сталася за участю водія, не є ДТП, оскільки ніхто не зазнав тілесних ушкоджень і нікому не завдано матеріальних збитків, пункт 2.10 ПДР України щодо обов'язків водіїв, причетних до ДТП, на нього не поширюється. Відповідальність за відмову від проходження огляду на встановлення стану алкогольного сп'яніння на місці та в найближчому закладі МОЗ не передбачена згідно з частиною 4 статті 130 КУпАП, оскільки така відмова регулюється частиною 1 статті 130 КУпАП [15; 16].

5. Вживання особою, яка керувала транспортним засобом, алкоголю, наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, а також лікарських препаратів, виготовлених на їх основі (крім тих, що входять до офіційно затвердженого складу аптечки або призначені медичним працівником, після того, як транспортний засіб був зупинений на вимогу поліцейського, до проведення уповноваженою особою медичного огляду з метою встановлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують його увагу та швидкість реакції, чи до прийняття рішення про звільнення від проведення такого огляду (ч. 4 ст. 130 КУпАП).

За змістом п. 2.10 «є» ПДР водій зобов'язаний до проведення медичного огляду не вживати без призначення медичного працівника алкоголю, наркотиків, а також лікарських препаратів, виготовлених на їх основі (крім тих, які входять до офіційно затвердженого складу аптечки). Не дивлячись на цю норму, суди переважно не вважають порушенням, якщо замість неї вказується уже згаданий нами пункт 2.9 «а» ПДР [17; 18].

Висновки. Правильне зазначення пунктів Правил дорожнього руху у протоколах у справах про адміністративне правопорушення має значення як для встановлення складу адміністративного правопорушення, так і для забезпечення принципу правової визначеності, зокрема у частині повного відображення того, у чому обвинувачується особа для забезпечення її можливості організувати власний захист. Обвинувачення повинно бути конкретним і зрозумілим, а фактичні обставини чітко узгоджуватись із правовою кваліфікацією та сформульованим обвинуваченням, оскільки в іншому випадку право обвинуваченого знати, в чому він обвинувачується, реалізується ним не у повній мірі.

Суд не має права виходити за межі, встановлені протоколом про адміністративне правопорушення, та самостійно змінювати як опис фактичних обставин правопорушення, так і його юридичну кваліфікацію. Допущені помилки при посиланні на ПДР не лише ускладнюють встановлення складу адміністративного правопорушення, але й, враховуючи процесуальне значення протоколу, зачасти призводять до закриття провадження у справі.

Подальші напрацювання у цій сфері можуть стосуватися дослідження змісту окремих терміно-понять ПДР та їх значення для правильного оформлення матеріалів у справах про адміністративні правопорушення. Важливим напрямом подальших розвідок може бути аналіз судової практики щодо притягнення до адміністративної відповідальності за конкретні правопорушення, що посягають на безпеку дорожнього руху у їх взаємозв'язку з порушеннями правил дорожнього руху.

Список використаних джерел

1. Постанова Малиновського районного суду міста Одеси від 13 червня 2023 року у справі № 521/1780/23.
2. Постанова Сумського апеляційного суду від 20 червня 2023 року у справі № 587/1532/22.
3. Про практику застосування судами України законодавства у справах про деякі злочини проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту, а також про адміністративні правопорушення на транспорті: Постанова Пленуму ВСУ № 14 від 23 грудня 2005 року.
4. Постанова Жовтневого районного суду м. Дніпропетровська від 07 лютого 2023 року у справі № 201/412/23.
5. Постанова Жовтневого районного суду м. Дніпропетровська від 13 березня 2024 року у справі № 201/11552/23.
6. Постанова Заводського районного суду м. Миколаєва від 29 січня 2024 року у справі № 487/8046/23.
7. Постанова Центрального районного суду м. Миколаєва від 21 березня 2023 року у справі № 490/5553/22.
8. Постанова Сумського апеляційного суду від 16 лютого 2023 року у справі № 591/4327/22.
9. Постанова Заводського районного суду м. Миколаєва від 15 серпня 2023 року у справі № 487/3768/22.
10. Постанова Кропивницького апеляційного суду від 10 лютого 2023 року у справі № 389/2247/22.
11. Постанова Броварського міськрайонного суду Київської області від 15 червня 2023 року у справі № 361/3564/23.
12. Постанова Житомирського районного суду Житомирської області від 16 лютого 2024 року у справі № 278/291/24.
13. Постанова Ічнянського районного суду Чернігівської області від 23 червня 2023 року у справі № 733/848/23.
14. Постанова Вінницького міського суду Вінницької області від 16 березня 2023 року у справі № 127/4884/23.
15. Постанова Хмельницького міськрайонного суду Вінницької області від 21 липня 2023 року у справі № 149/1700/23.
16. Постанова Арбузинського районного суду Миколаївської області від 23 травня 2023 року у справі № 467/345/23.
17. Постанова Криворізького районного суду Дніпропетровської області від 10 листопада 2023 року у справі № 177/1355/23.
18. Постанова Голосіївського районного суду м. Києва від 20 квітня 2023 року у справі № 752/3297/23.

References

1. Postanova Malynovskoho raionnoho sudu mista Odesy [Ruling of the Malynovsky District Court of Odessa City] vid 13 chervnia 2023 roku u spravi № 521/1780/23 [in Ukrainian].
2. Postanova Sumskoho apeliatsiinoho sudu [Ruling of the Sumy Court of Appeal] vid 20 chervnia 2023 roku u spravi № 587/1532/22 [in Ukrainian].
3. Pro praktyku zastosuvannya sudamy Ukrainy zakonodavstva u spravakh pro deiaki zlochyny proty bezpeky dorozhnoho rukhu ta ekspluatatsii transportu, a takozh pro administratyvni pravoporushennia na transporti [On the practice of the application by the courts of Ukraine of the legislation in cases concerning certain crimes against road safety and the operation of transport, as well as administrative offenses on transport: Ruling of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine]: Postanova Plenumu VSU № 14 vid 23 hrudnia 2005 roku [in Ukrainian].
4. Postanova Zhovtnevoho raionnoho sudu m. Dnipropetrovska [Ruling of the Zhovtnevy District Court of Dnipropetrovsk City] vid 07 liutoho 2023 roku u spravi № 201/412/23 [in Ukrainian].
5. Postanova Zhovtnevoho raionnoho sudu m. Dnipropetrovska [Ruling of the Zhovtnevy District Court of Dnipropetrovsk City] vid 13 bereznia 2024 roku u spravi № 201/11552/23 [in Ukrainian].
6. Postanova Zavodskoho raionnoho sudu m. Mykolaieva [Ruling of the Zavodskiyi District Court of Mykolaiv City] vid 29 sichnia 2024 roku u spravi № 487/8046/23 [in Ukrainian].
7. Postanova Tsentralnoho raionnoho sudu m. Mykolaieva [Ruling of the Central District Court of Mykolaiv City] vid 21 bereznia 2023 roku u spravi № 490/5553/22 [in Ukrainian].
8. Postanova Sumskoho apeliatsiinoho sudu [Ruling of the Sumy Court of Appeal] vid 16 liutoho 2023 roku u spravi № 591/4327/22 [in Ukrainian].
9. Postanova Zavodskoho raionnoho sudu m. Mykolaieva [Ruling of the Zavodskiyi District Court of Mykolaiv City] vid 15 serpnia 2023 roku u spravi № 487/3768/22 [in Ukrainian].
10. Postanova Kropyvnytskoho apeliatsiinoho sudu [Ruling of the Kropyvnytskyi Court of Appeal] vid 10 liutoho 2023 roku u spravi № 389/2247/22 [in Ukrainian].
11. Postanova Brovarskoho miskraionnoho sudu Kyivskoi oblasti [Ruling of the Brovary City-District Court of Kyiv Region] vid 15 chervnia 2023 roku u spravi № 361/3564/23 [in Ukrainian].
12. Postanova Zhytomyrskoho raionnoho sudu Zhytomyrskoi oblasti [Ruling of the Zhytomyr District Court of Zhytomyr Region] vid 16 liutoho 2024 roku u spravi № 278/291/24 [in Ukrainian].
13. Postanova Ichnianskoho raionnoho sudu Chernihivskoi oblasti [Ruling of the Ichnianskyi District Court of Chernihiv Region] vid 23 chervnia 2023 roku u spravi № 733/848/23 [in Ukrainian].
14. Postanova Vinnytskoho miskoho sudu Vinnytskoi oblasti [Ruling of the Vinnytsia City Court of Vinnytsia Region] vid 16 bereznia 2023 roku u spravi № 127/4884/23 [in Ukrainian].
15. Postanova Khmilnytskoho miskraionnoho sudu Vinnytskoi oblasti [Ruling of the Khmilnytskyi City-District Court of Vinnytsia Region] vid 21 lypnia 2023 roku u spravi № 149/1700/23 [in Ukrainian].
16. Postanova Arbuzynskoho raionnoho sudu Mykolaivskoi oblasti [Ruling of the Arbuzytskyi District Court of Mykolaiv Region] vid 23 travnia 2023 roku u spravi № 467/345/23 [in Ukrainian].
17. Postanova Kryvorizkoho raionnoho sudu Dnipropetrovskoi oblasti [Ruling of the Kryvyi Rih District Court of Dnipropetrovsk Region] vid 10 lystopada 2023 roku u spravi № 177/1355/23 [in Ukrainian].
18. Postanova Holosiivskoho raionnoho sudu m. Kyieva [Ruling of the Holosiivskyi District Court of Kyiv City] vid 20 kvitnia 2023 roku u spravi № 752/3297/23 [in Ukrainian].

Kohut Volodymyr,

PhD in Technical Sciences,

Senior Research Fellow of the Department of Scientific Work Organization

(Lviv State University of Internal Affairs, Lviv)

ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-3286-9016>

SHORTCOMINGS OF PROTOCOLS ON ADMINISTRATIVE OFFENSES UNDER ARTICLE 130 OF THE CUAO IN THE CONTEXT OF REFERENCES TO TRAFFIC REGULATIONS

In the proposed study, the author highlights the connection between the Code of Ukraine on Administrative Offenses (CUAO) and the Traffic Regulations (TR) with the aim of distinguishing the compositions of offenses, particularly using the example of Parts 1 and 4 of Article 130 of the CUAO. This article deals with holding individuals accountable for violating the requirements for drivers not to consume prohibited substances while operating a vehicle and for complying with the requirements for intoxication testing. The rulings of first and second instance courts for 2023-2024 have been studied, revealing the main shortcomings in the procedural drafting of protocols on administrative offenses under Article 130 of the CUAO, particularly concerning references to the Traffic Regulations.

The author emphasizes the importance of correctly drafting the protocol as evidence in court. The administrative offense protocol serves not only as a source of evidence but also as a legal document that confirms the violation recorded by a competent officer of the National Police. It is noted that evidence obtained with procedural violations is inadmissible, often leading to the closure of proceedings in cases.

Special attention is given to the analysis of court decisions where errors in referencing the Traffic Regulations complicate the establishment of the composition of an administrative offense. This is particularly important for ensuring the principle of legal certainty, which is necessary for organizing the defense of the accused. It is emphasized that the court does not have the right to go beyond the boundaries set by the administrative offense protocol and to change the factual circumstances or their legal qualification. Using specific cases as examples, it is shown how incorrect referencing of the Traffic Regulations leads to the protocol being recognized as inadmissible evidence.

The author suggests continuing research in this area, particularly analyzing the terms of the Traffic Regulations and their significance for the correct drafting of materials in administrative offense cases. It is also recommended to analyze judicial practice to improve the procedural aspects of protocol drafting.

Key words: legal qualification, procedural drafting, traffic regulations, proceedings in administrative offense cases.